

Predmet: Zvornik (Grujić Branko i dr.)

Veće za ratne zločine Okružni sud u Beogradu

Broj predmeta: KV. 5/05

Optužnica: KTRZ br. 17/04 od 12. avgusta 2005.

Glavni pretres: 28.03.2007.

Izveštaj: Natasa Kandic i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Spomenke Stojkić

Spomenka Stojkić, Hrvatica, udata za Srbina, je sa porodicom živela u Čelopeku u neposrednoj blizini Doma kulture ali na suprotnoj strani od ulaza. Događaje u Domu kulture i oko njega nije mogla da vidi. Radila je u preduzeću *Univerzal*. Zna da su u proleće 1992. godine, ne zna tačno datum, u Domu kulture bili zatvoreni Muslimani koje je ona poznavala jer su pre rata neki radili sa njom. Ona ih nije videla ni kada su došli u Dom kulture, ni kada su bili u njemu niti kada su otišli. Nikada nije došla pred Dom kulture dok su zatvorenici bili u njemu niti je ulazila u prostoriju gde su boravili. Ponekada im je slala cigarete.

Od svog pokojnog supruga je čula da su zatvoreni neki ljudi iz Diviča koje su oni poznavali. Misli da su zatvorenici tu bili manje od mesec dana. Nije joj poznato zašto su ljudi zatvoreni, ali zna da su ih maltretirali neki pripadnici paravojnih formacija sa nadimcima Niški, Žučo i drugi, čija imena ne zna. Zatvorenici su maltretirani, tučeni, a ona to nikada nije videla već je čula da se to priča po selu u stilu «rekla-kazala».

Sva saznanja koja je imala o boravku Divičana u logoru Čelopek bila su posredna jer ih je čula od drugih. Jedino zna da je Sredo Vuković, kada su dovedeni Divičani, tražio katanac da stavi na vrata jer se bojao da će Šešeljevci ili neki drugi pripadnici paravojnih jedinica da upadnu u prostoriju i da maltretiraju zatvorenike.

Svedokinja je u julu 1992. godine bila pozvana od komandanta TO Marka Pavlovića. Ona je otišla u fabriku *Standard* i javila se Branku Studenu koji je bio policajac. On joj je rekao da je on nije tražio i da je to greška. Posavetovao je da ode u štab TO. Ona je otišla, i tamo je srela kolegu Momu i pitala ga zašto je traže. On joj je rekao da sačeka komandanta Marka. Ubrzo je došao optuženi Pavlović i čim je došao on je ošamario svedokinju. Počeo je da je vređa, govoreći da je ustaša i da su njemu ustaše izbile zube. Još jednom je udario i pozvao je dvojicu milicionera koji su je odveli u zatvor u upravnu zgradu Novog izvora. U toj zgradi je provela 76 dana. Uopšte nije znala zbog čega je uhapšena. Nije je saslušavao sudija niti bilo koji predstavnik vlasti. Više puta je saslušavao optuženi Marko Pavlović. Dao joj je papir i tražio da piše izjavu. Pitala je upravnika zatvora Sredu Vukovića: « Sredo, pobogu čoveče šta on od mene traži, hajde ti možeš saznati, ti si tu kao najveći čin. Kaže on, veruješ li ti, ako hoćeš da mi veruješ da ja ne znam ni zašto si ovde, do kada ćeš biti ovde, ni radi čega si ovde». Ona je u zatvoru bila od 16. 06. 1992 do poslednje subote u avgustu 1992. Prilikom noćnih saslušavanja optuženi Pavlović joj je pretio da će ići u Ugljevik u rudnik da radi. Dok je bila u zatvoru u *Novom izvoru* dovedeni su zatvorenici iz Čelopeka. Kasnije su prebačeni u sabirni centar u Batkoviću, odakle su razmenjeni.

Upravnik tog zatvora je bio Sredo Vuković, a njegov zamenik Sreten Lazarević.

Saslušanje svedoka Ace Bajića

Početak rata u Zvorniku 6. 04. 1992. godine, svedok je mobilisan u rezervni sastav policije. Radio je u stanici milicije u Tršiću kao vozač. Nosio je uniformu i bio je naoružan. Njegov posao bio je da vozi policajce kada idu na teren.

Krajem maja rasformirana je stanica u Tršiću i njih dvadeset, trideset policajaca prešlo je u Čelopek gde je formirana stanica policije koja je imala sedište u osnovnoj školi. Za komandira stanice postavljen je Cvijetko Jović. Razlog za formiranje stanice policije u Čelopeku je bio dovođenje Muslimana iz Diviča u Dom kulture u Čelopeku, pa je trebalo obezbeđivati njihov boravak. Svedok je došao u Čelopek dan ili dva nakon što su Divičani prebačeni u Čelopek. Poznato mu je da ih je doveo policajac Miko Miljanović i da su oni trebali da idu u razmenu. Neke zatvorenike je svedok poznao od pre rata, kao na primer izvesnog Pezerovića koji je bio prevoznik. Sedište stanice, gde je bio komandir stanice Cvijetko Jović, bila je udaljena 500 metara od Doma kulture. Svedok nikada nije čuvao stražu ispred ulaza u Dom kulture.

O događajima u Domu kulture, svedok kaže: « Dešavalo se tu svega, sigurno, tu su ljudi ubijani i pretučeni, e sada ko je tukao tu nisam bio, nisam video i ne mogu da posvedočim, da kažem, a svašta se dešavalo tim ljudima koji su bili tu». Svedoku je poznato da je izvesni Repić, sa dugom kosom vezanom u konjski rep, upao u Dom kulture na Vidovdan 1992. godine i ubio 16, 17 ljudi i više njih ranio. On nije prisustvovao upadu Repića ali su mu pričali da je on ušao unutra za vreme ručka, kada su bila otvorena vrata jer je zatvorenima unošena hrana. Došao je ispred Doma kulture kada je taj masakr okončan i kada je Repić otišao. Svedok nije ušao unutra jer ga je bilo strah, ali su posle ubijana na Vidovdan zatvorenici prebačeni u Zvornik gde je ranjenima ukazana pomoć. Svedok zna da su zatvorenici tučeni, maltretirani i ubijani i pre Vidovdana ali to nikada nije video. Poznato mu je da su zatvorenike terali da pevaju četničke pesme. Sem Repića ne zna te druge vojnike koji su upadali u Dom kulture. Dok su još leševi zatvorenika bili ispred Doma došao je policajac Milenko Lazić koga zovu Lazija i koji je bio šef smene u školi. Lazić nije bio prisutan kada je Repić upao i ubio te ljude ali je neposredno posle toga došao. Leševi iz Čelopeka su prebačeni kamionom marke tamić. Utovaru leševa prisustvovao je Milenko Lazić. On je pričao svedoku da je telefonom tražio od policije u Zvorniku da pošalju kamion kojim bi se leševi prebacili u Zvornik.

« Na početku su ljudi izlazili slobodno dok se nisu počeli stvarati ti problemi udaranja, maltretiranja, pa su ljudi zatvarani da im tamo ne bi ulazili».

Svedok nije video da je nekome oštećen polni organ ili uvo ali je čuo da je jednom zatvoreniku uvo odsečeno. Nije čuo da je neko zaklan. Ljudi su se plašili da pričaju pa su zbog toga ćutali.